

K r o n i k a

vejši kot Jernej v «Hlapcu Jerneju», dasi ga je podal preveč čuvstveno-sentimentalno, kot idealista, zbog česar je revolucionarni konec v Bratinovi interpretaciji nekam presenetil. Kot Jourdain v «Žlahtnem meščanu» je bil dokaj samorasel in plastično izdelan. Najizvirnejši in najgloblji pa je bil kot Shylock v «Beneškem trgovcu». Z glasoni, postavo, masko, kostumom in kretnjami je ustvaril resnično učinkovitega Shylocka, ki je nekoliko odrekel zgolj v zadnjem trenutku, ko sliši razsodbo pred doževskim sodiščem. Izmed ostalih igralcev omenjam Železnika (sholar v «Zakletem gradu», Janez v «Igri apostolov», Eleonte v «Žlahtnem meščanu» in Gostačev študent v «Hlapcu Jerneju»), Joška Koviča (Guntar v «Prababici», Covielle v «Žlahtnem meščanu», potepuh v «Hlapcu Jerneju» in Truffaldino v «Slugi dveh gospodov»), Rasbergerja (ded v «Igri apostolov», pisar v «Zakletem gradu», Viča v «Sumljivi osebi» in Antonio v «Beneškem trgovcu»), Groma (Rok Križaj v «Zakletem gradu», Jerotije v «Sumljivi osebi» in Bassanio v «Beneškem trgovcu») ter Pirnata (Peter v «Igri apostolov»). Najtežje je z žensko zasedbo. Gospa Bukšekova ima sigurno precej gledališke kulture in se v nekaterih vlogah poglobi do močne plastike. Izrazito odrsko figuro je podala v «Zakletem gradu» kot grofica Katarina. Ta vloga je bila docela v skladu z njeno igralsko osebnostjo; v nadaljnjih vlogah je ni prekosila, kot Dorimena v «Žlahtnem meščanu» jo je jedva dosegla, kot Porzia v «Beneškem trgovcu» ni zadela naravne gorkote in iskrenosti, ki bi jo pričakovali v tej mladostni vlogi. Izmed ostalih ženskih članic mariborske drame bi omenil edino le gdč. Kraljevo, ki je bila v prvi polovici letošnje sezone najbolj učinkovita kot Jessica, ki je dobila v njeni interpretaciji ljubkost beneškega dekleta iz Ghetta.

Ostale igralke in igralci so nastopili prereditko in v premalo izrazitih vlogah, da bi mogli določiti njih odnos nasproti umetnostnemu razvoju mariborske drame. Vloge, ki sem jih zgoraj omenil, niso bile vsekdar enako posrečene, očitovale pa so vsaj stremljenje po jačji plastiki; imele so večjo barvitost in so kazale sem in tja poglobljenost v značaj osebe, ki so jo morale kreirati. Zgoraj opisane vrzeli se vlečejo tudi skozi nje kakor dolga in opasna razpoka na zidu, ki nima zadostne podlage. Vsekakor je treba nujno poskrbeti za izpopolnitev osebja, prav posebno še ženskega. To bodi ena izmed prvih reform v vrsti onih preosnov, ki brez njih ni umetnostnega razvoja mariborske drame in brez njega ne vpliva mariborskega gledališča na slovensko kulturno življenje.

B. Borko.

Cankar v čeških prevodih. Ako bi hoteli podati samo pregled vseh prevodov iz Cankarja v češčini, bi bilo treba za to precej časa in prostora, kajti ne bo dolgo in bodo imeli Čehi vsa Cankarjeva dela v svojih prevodih. Nešteto teh prevodov se izgubi v raznih podlistkih. Poleg dr. Vybirala, Strakatega i. dr. je posebno marljiv prevajatelj Cankarjevih del prof. Měrka v Košicah na Slovaškem, ki je prevedel doslej sledeče knjige: Volja in moč, Gospa Judit, Bela krizantema, Nina, Ob zori, Hlapec Jernej, Milan in Milena. V slovaščini je izšlo od istega prevajalca nekaj črtic iz «Mojega življenja» pod naslovom «Mladost». Prevodi prof. Měrke se odlikujejo po lepem, lahkotnem jeziku, ki po ritmu precej dosega Cankarjev jezik. Prevodi so izšli pri Bučku v Prostejovu. «Ljubljanski Zvon» se bo o priliki še obširneje pečal z njimi.

Urednikov «imprimatur» dne 10. maja 1926.